

Trước đài hiên viên

Hai người đang đùa giỡn, tiếng chân lại vang lên ở thang lầu, ba trưởng lão Cái bang vừa theo Dương Khang đi xuống lúc nãy lại trở lên, bước tới cạnh bàn hai người Quách Hoàng làm lễ. Trong đó một người trắng trắng to béo, để một chòm râu bạc, nếu không phải quần áo trên người vá chằng vá đụp thì quả là có dáng vẻ của một đại thân sĩ đại tài chủ, y chưa nói đã cười, quả thật gió xuân đầy mặt, một làn hòa khí, nói: -Mới rồi lão ăn mày họ Lỗ ngấm ngấm hạ độc thủ với hai vị, bọn ta nhìn không thuận mắt, nên vội tới đây để cứu giúp.

Quách Tĩnh, Hoàng Dung đều giật nảy mình, cùng hỏi: -Độc thủ gì?

Người ăn mày kia nói: -Lão ăn mày ấy không chịu cùng ngồi ăn uống với hai vị, có đúng không?

Hoàng Dung chợt hoảng sợ, hỏi: -Chẳng lẽ bọn ta bị trúng độc trong thức ăn thức uống à?

Người ăn mày kia thở dài nói: -Đó cũng là trong bang bọn ta bất hạnh, lại nảy ra loại người gian trá như thế. Bản lĩnh hạ độc của Lão ăn mày ấy rất cao cường, chỉ cần khẽ búng ngón trỏ một cái thuốc độc trong móng tay bắn ra thần không hay, quỷ không biết trộn vào rượu thịt. Hai vị trúng độc đã sâu sau nửa giờ nữa sẽ không có cách nào giải cứu đâu.

Hoàng Dung không tin, nói: -Hai người bọn ta không oán không thù với y, tại sao y phải hạ độc thủ?

Người ăn mày kia nói: -Có quá nửa là lời lẽ của hai vị đắc tội với y rồi.

Mau uống thuốc giải này mới có thể cứu được.

Nói xong lấy trong bọc ra một gói thuốc bột, chia ra cho vào hai cái chén, lấy rượu hòa tan, bảo Quách Hoàng hai người uống ngay lập tức.

Hoàng Dung mới rồi thấy Dương Khang cùng đi với họ đã sớm sinh nghi, há lại chịu bằng vào hai ba câu của họ mà uống thuốc? Bèn hỏi: -Vị tướng công họ Dương kia có quen với bọn ta, xin ba vị mời y tới đây gặp nhau một lần được không?

Người ăn mày kia nói: -Tự nhiên là phải gặp rồi, chỉ là chất độc của gã gian đồ kia lợi hại phi thường, hai vị uống thuốc giải mau đi, nếu không kéo dài sẽ khó trị đấy.

Hoàng Dung nói: -Hảo ý của ba vị ta rất cảm tạ, xin ngồi xuống cùng uống mấy chén. Nhớ năm xưa bang chủ Cái bang Kiều Phong độc chiến với quần hào ở Tự Hiền trang, dùng Hàng long thập bát chưởng đánh bọn ma đầu trước chùa Thiếu Lâm thấy bóng là chạy, ép hoàng đế Khiết Đan bẻ tên ăn thề ở Nhạn Môn quan không dám đánh xuống phương Nam, thật anh hùng làm sao.

Lúc nàng cùng Hồng Thất công, Quách Tĩnh trên đảo Minh Hà kết gố

làm bè, Hồng Thất công thường nói cho nàng nghe việc cũ trong bang để về sau nàng làm bang chủ không đến nỗi không biết chuyện lớn trong bang. Chuyện bang chủ Kiều Phong anh hùng ấy là lúc bấy giờ nàng nghe Hồng Thất công kể.

Ba trưởng lão Cái bang thấy nàng đột nhiên nói lại chuyện cũ trong bang, đưa mắt nhìn nhau một cái đều thấy ngạc nhiên, nghĩ thầm nàng còn nhỏ tuổi, làm sao biết được chuyện ấy. Hoàng Dung lại nói: -Hàng long thập bát chưởng của Hồng bang chủ vô song vô đối trong thiên hạ, không biết ba vị học được mấy chưởng?

Ba người ăn mày trên mặt đều có vẻ thẹn thùng, về Hàng long thập bát chưởng chưa được bang chủ ra ơn dạy cho chiêu nào, không bằng đệ tử tám túi là Lê Sinh được dạy một chiêu Thần long bá vĩ. Hoàng Dung lại nói: -Mới rồi tuy nói vị Lão trưởng lão kia giỏi hạ độc, nhưng ta thấy bản lĩnh của y cũng bình thường. Tháng trước Tây độc Âu Dương Phong mời ta uống ba chén rượu độc, cái đó thì quả thật mới có chút lợi hại. Hai chén rượu giải độc này xin mời ba vị tự uống thôi.

Nói xong đẩy hai chén rượu hòa thuốc bột tới trước mặt ba người ăn mày.

Ba người ăn mày hơi biến sắc, biết nàng cố ý dây dưa, không chịu uống thuốc.

Lúc ấy người có bộ dạng như tài chủ cười nói: -Cô nương đã có ý nghi ngờ, bọn ta tự nhiên không tiện cưỡng ép. Chỉ có điều bọn ta một phen có ý tốt, cũng thành uống công. Ta chỉ nói rõ một điều, tự nhiên cô nương sẽ tin. Hai vị nhìn vào mắt ta đây, thấy có gì khác lạ không? Quách Tĩnh, Hoàng Dung cùng nhìn vào mắt y, chỉ thấy hai tròng mắt y khảm vào bộ mặt béo phị chỉ như hai sợi dây nhỏ nhưng bên trong lấp lánh ánh sáng, thần quang rực rực. Hoàng Dung nghĩ thầm: -Thế thì có gì lạ? Chẳng qua cũng chỉ như một cặp mắt heo mà thôi.

Người ăn mày kia nói: -Hai vị nhìn vào tròng mắt ta, ngàn vạn lần đừng nên phân tâm. Bây giờ các người cảm thấy mi mắt nặng sụp, đầu óc choáng váng, toàn thân mệt mỏi vô lực, đó là triệu chứng trúng độc, mau mau nhắm mắt ngủ đi.

Giọng nói của y cực kỳ hòa dịu dễ nghe, lại có mỹ lực làm say người, Quách Hoàng hai người quả nhiên cảm thấy mệt mỏi buồn ngủ, toàn thân vô lực. Hoàng Dung hơi cảm thấy bất ổn, định quay đầu đi tránh ánh mắt y, nhưng hai mắt đã bị mục quang của y giữ chặt, không tự chủ được cứ nhìn y chằm chằm. Người ăn mày kia lại nói: -Ở đây đối diện với hồ lớn, rất là mát mẻ, hai vị cứ ở chỗ gió mát này ngủ một giấc thật say, ngủ đi, ngủ đi? Rất thoải mái, ngoan ngoan ngủ đi!"

Y nói tới đoạn cuối, giọng nói càng hòa dịu ngọt ngào. Quách Hoàng hai người bất tri bất giác ngáp liên tiếp mấy cái. Rồi nằm phục xuống bàn dần dần thiếp đi.

Cũng không biết qua bao lâu, hai người trong lúc mơ màng chỉ thấy gió mát phe phẩy, cảm thấy hơi lạnh, bên tai văng vẳng như có tiếng sóng vỗ, mở mắt ra nhìn, chỉ thấy trong đám mây mù có mặt vàng trắng sáng vừa từ sau núi phía đông nhô lên. Hai người vô cùng hoảng sợ, lúc này uống rượu trên lầu Nhạc Dương đang là ban ngày, tại sao trong chớp mắt đã tối rồi. Trong lúc mờ mờ mịt mịt định đứng dậy thì giật mình thấy hai tay hai chân đều bị trói chặt, há miệng toan kêu thì trong miệng cũng đã bị nhét đầy cành gai đâm vào lưỡi rất đau. Hoàng Dung biết ngay là trò của người ăn mày béo trắng, chỉ là khó mà rõ được y sử dụng tà pháp gì, nhất thời cũng không nghĩ gì nhiều, liếc mắt thấy Quách Tĩnh cũng ở sát cạnh mình, đang dùng sức giãy giụa, lập tức cảm thấy yên tâm được một nửa.

Lúc ấy Quách Tĩnh nội công thâm hậu, dây trói có buộc chặt hơn mà bị y giằng cũng đứt tung, nào ngờ lúc ấy tay chân y không vận kinh được, dây trói trên người kêu thành tiếng nhưng không lay động, nguyên là da trâu thuộc làm thành.

Quách Tĩnh muốn vận kinh, đột nhiên trên mặt lạnh buốt, một thanh kiếm sắc lạnh buốt khẽ đập lên mặt y hai cái, ngoảnh đầu thấy là bốn thanh niên Cái bang, đều cầm binh khí đứng cạnh, bèn không giãy giụa nữa, quay lại nhìn qua Hoàng Dung.

Hoàng Dung định thần, trước tiên nhìn xem tình thế chung quanh rồi sẽ tìm cách thoát thân, nhưng quay lại lập tức hoảng sợ ngẩn người, té ra đang trên một đỉnh núi nhỏ, dưới ánh trăng nhìn thấy rất rõ, bốn phía đều là nước, khói nhẹ sương mỏng trùm lên muôn khoảnh sóng biếc, nghĩ thầm té ra bọn mình đã bị bắt lên đỉnh núi Quân sơn trong hồ Động Đình, tại sao trên đường không hề hay biết? Lại quay đầu nhìn, chỉ thấy ngoài mười trượng có một cái đài cao, quanh đài có mấy trăm người ăn mày đứng xúm xít, ai cũng im lặng không nói gì, ánh trăng chưa chiếu lên cả bọn nên lúc đầu chưa nhận ra. Nàng mừng thầm: -A, phải rồi, hôm nay là rằm tháng bảy, đúng là kỳ đại hội của Cái bang. Để mình tìm cách nói ra, truyền lệnh của sư phụ thì lo gì quần cái không phục tùng?

Qua hồi lâu, quần cái vẫn không có động tĩnh gì, Hoàng Dung không nhin được nữa, nhưng không sao động dậy, chỉ đành cố gắng chịu đựng, quá thêm nửa giờ tay chân nàng không cử động được đã tê dại, chỉ thấy vàng trắng tròn dần dần lên tới giữa trời soi xuống một bên đài cao. Hoàng Dung tự nhủ: -Thơ Lý Thái Bạch có câu: Nhàn nhạt hồ trong lò kính ngọc, Tiêu tao nét vẽ ấy Quân sơn.

Hôm ấy ông ta chơi núi ngắm trăng mới tự tại làm sao, hôm nay cảnh vật cũng thế mà mình và Tĩnh ca ca lại bị trói ở đây, đúng là khiến người ta vừa tức giận vừa buồn cười!

Bóng trăng dần dần di động soi lên ba chữ đại tự bên đài: Đài Hiên Viên.

Hoàng Dung nhớ cha kể chuyện cổ về sông lớn hồ lớn trong thiên hạ từng nói tương truyền Hoàng Đế đúc đỉnh cạnh hồ Động Đình, sau khi đúc xong cưỡi rồng bay lên trời, nghĩ chắc ngôi đài này là để kỷ niệm chuyện ấy.

Sau khoảng thời gian uống cạn tuần trà, toàn bộ ngôi đài đã tắm, trong ánh trăng sáng chợt nghe hồi vang lên, nhanh chậm cao thấp rất có ý nhạc, chính là quần cái đều cầm bồng nhỏ, thúc xuống mặt đá đước chân.

Hoàng Dung thăm đếm, đếm được tám mươi mốt hồi, tiếng gõ lập tức dừng lại, trong quần cái có bốn người đứng lên, dưới ánh trăng nhìn thấy rất rõ, chính là Lỗ Hữu Cước và ba trưởng lão phái áo sạch. Bốn trưởng lão Cái bang đứng ở bốn góc đài, quần cái nhất tề đứng lên, chấp tay trước bụng, khom lưng làm lễ.

Người ăn mày béo trắng đợi quần cái ngồi xuống xong, cao giọng nói: - Các vị huynh đệ, trời xuống họa cho Cái bang, quả thật là tai nạn tày trời, Hồng bang chủ của chúng ta đã quy tiên ở phủ Lâm An!

Câu ấy vừa nói ra, quần cái im phăng phắc. Đột nhiên có một người há miệng gào lớn, nằm phục xuống đất. Quần cái bốn phía dấm ngực giẫm chân, kêu khóc ầm ĩ, tiếng gào khóc vang động cả cây rừng, truyền ra xa xa trên mặt hồ.

Quách Tĩnh cả kinh: -Bọn mình tìm sư phụ không được té ra lão nhân gia người đã qua đời rồi.

Không tìm được nước mắt rùng rùng, chỉ là trong miệng đã bị cành gai nhét cứng không khóc được ra tiếng. Hoàng Dung lại nghĩ: -Gã béo này chẳng tốt lành gì, dùng tà pháp bắt bọn mình. Lời người này làm sao tin được? Nhất định là y bịa đặt.

Quần cái nhớ tới ơn đức của Hồng Thất công, ai cũng bật tiếng khóc lớn. Lỗ Hữu Cước đột nhiên quát: -Bành trưởng lão, bang chủ quy thiên là ai chính mắt nhìn thấy?

Bành trưởng lão đáp: -Lỗ trưởng lão, nếu bang chủ lão nhân gia người còn sống thì ai ăn gan beo tim cộp mà dám rửa ông? Người chính mắt nhìn thấy lão nhân gia quy thiên cũng đang ở đây. Dương Tướng công, mời người nói rõ cho các huynh đệ đi.

Chỉ thấy một người đứng lên, chính là Dương Khang.

Y cầm ngọn trúc bồng màu xanh bước tới trước đài quần cái lập tức im lặng, nhưng tiếng nước nổi sụt sùi vẫn còn chưa dứt. Dương Khang chậm rãi nói: -Hồng bang chủ một tháng trước đây tỷ võ với người ta ở phủ Lâm An, bất hạnh thất thủ bị đánh chết.

Quần cái nghe câu ấy, lập tức nhao nhao kêu lên: -Kẻ thù là ai, nói mau đi, nói mau đi?

-Bang chủ thần thông như thế, làm sao thất thủ được. Nhất định là kẻ thù đông người bao vây, bang chủ chúng ta rơi vào thế quả bất địch chúng.

Quách Tĩnh nghe Dương Khang nói, từ đau buồn chuyển sang tức giận nhưng lại lập tức vui mừng, nghĩ thầm: -Một tháng trước đây rõ ràng sư phụ còn ở chung với mình, té ra là y bịa đặt.

Hoàng Dung lại nghĩ: -Thằng tiểu tử này là học trò lậu của lão già lừa đảo Cừu Thiên Nhận, học lỏm được công phu thổi tha phao tin chết chóc.

Dương Khang giang hai tay ra, đợi quần cái yên lặng mới nói: -Người hại chết bang chủ chính là đảo chủ Đào Hoa Đông tà Hoàng Dược Sư và bảy tên đạo sĩ giặc cướp phái Toàn Chân.

Hoàng Dược Sư đã lâu không rời đảo, quần cái trong mười người có tới chín không biết tên họ y, Toàn Chân thất tử thì oai danh lại lừng lẫy. Hôm ấy những người được tới dự đại hội ở Quân sơn đều không phải là kẻ tầm thường trong bang, tự nhiên đều biết tài năng của Toàn Chân thất tử, nghĩ thầm bất kể Hoàng Dược Sư là loại người thế nào nhưng Toàn Chân thất tử liên thủ thì bang chủ cho dù võ công trác tuyệt nhưng một người lẻ loi cũng không phải là địch thủ, lúc ấy ai cũng vô cùng bị phần. Có người ngoác miệng chửi mắng, có người gào thét đòi lập tức trả thù cho bang chủ.

Nguyên hôm trước Dương Khang nghe Âu Dương Phong nói: -Hồng Thất công bị y dùng Cáp mô công đả thương, ắt khó giữ được tính mạng. Y lại cho rằng Quách Tĩnh đã bị mình đâm chết trong cấm cung, nào ngờ đột nhiên gặp nhau ở lầu Nhạc Dương, sau lúc hoảng sợ bèn sai ba vị trưởng lão trong Cái bang tìm cách bắt sống hai người, có ý giết chết họ. Y nghĩ chuyện này lâu ngày ắt sẽ tiết lộ, Hoàng Dược Sư, Toàn Chân thất tử, Giang Nam lục quái ắt sẽ tìm y trả thù. Lục quái võ công không cao cũng chẳng có gì đáng sợ, chứ Đông tà và Toàn Chân thất tử không phải tầm thường, vì vậy thuận miệng đổ tội giết chết Hồng Thất công lên đầu họ, để Cái bang dốc toàn lực đối phó, khiêu chiến với cả đảo Đào Hoa lẫn phái Toàn Chân, trừ được mối họa lớn cho mình.

Giữa tiếng quát tháo ầm ĩ của quần cái, Giản trưởng lão ở Đông lộ đứng dậy nói: -Các anh em, xin nghe ta nói một câu.

Người này râu tóc đều bạc, thân hình ngũ đoản nhưng vừa mở miệng thì mọi người lập tức im lặng, rõ ràng rất có uy tín trong Cái bang. Chỉ nghe y nói: -Trước mắt chúng ta có hai việc lớn. Việc thứ nhất là tuân theo di mệnh của bang chủ tôn lập bang chủ đời thứ mười chín của bản bang. Việc thứ hai là bàn cách báo thù rửa hận cho bang chủ.

Quần cái nhao nhao khen phải. Lỗ Hữu Cước lại cao giọng nói: -Trước hết chúng ta tể anh linh lão bang chủ đã.

Rồi bốc một nắm đất ẩm dưới đất, tiện tay nắn thành một hình người bằng đất làm tượng Hồng Thất công, đặt lên cạnh đài Hiên Viên, nằm phục xuống đất òa khóc. Quần cái cũng đều buông tiếng khóc lớn.

Hoàng Dung nghĩ thầm: -Sự phụ ta rõ ràng chưa chết mà bọn ăn mày thói tha các người khóc lóc làm gì? Hừ, các người không có lý do gì lại bắt trối Tĩnh ca ca và ta ở đây, cứ để các người đau lòng sưng một trận thì ta mới hả dạ.

Quần cái khóc lóc một hồi, Giản trưởng lão vỗ tay ba tiếng, quần cái lập tức nhất lệ nín khóc. Giản trưởng lão nói: -Hôm nay huynh đệ các lộ trong bang đều dự đại hội ở Quân sơn, vốn để nghe Hồng bang chủ chỉ định người thừa kế lão nhân gia, bây giờ lão bang chủ đã bất hạnh qua đời thì cứ theo di mệnh của lão bang chủ mà quyết. Nếu không có di mệnh thì do bốn vị trưởng lão bản bang cộng đồng suy cử. Đây là quy củ đời đời truyền nối trong bản bang, các vị huynh đệ, như thế được không?

Quần cái đồng thanh khen phải. Bành trưởng lão nói: -Dương tướng công, lúc lão bang chủ lâm chung, có di mệnh gì, mời người nói lại.

Tôn lập bang chủ là việc lớn đệ nhất của Cái bang, sự hưng suy thành bại của Cái bang có quá nửa là do bang chủ có đức có tài hay không quyết định.

Năm xưa bang chủ đời thứ mười bảy u mê nhu nhược, võ công tuy cao nhưng xử sự không đúng, phái áo sạch và phái áo dơ xung đột không thôi, thanh thế của Cái bang giảm hẳn. Đến khi Hồng Thất công tiếp nhiệm chức bang chủ, đè nén không cho hai phái xung đột với nhau, Cái bang mới trùng chấn hùng phong được trên giang hồ. Những chuyện cũ ấy thì quần cái dự hội ai cũng biết rõ, nên vừa nghe nói phải tôn lập bang chủ, người nào cũng tập trung lắng nghe, không một tiếng động.

Dương Khang hai tay nắm ngọn trúc bồng màu xanh giơ lên quá đầu, cao giọng nói: -Hồng bang chủ bị gian nhân vây đánh, thân bị trọng thương, lúc tính mệnh nguy cấp trong khoảnh khắc, tại hạ thấy chuyện bất bình, đem giấu ông vào mật thất trong nhà, lừa bọn gian tà rồi lập tức mời danh y hết lòng chữa chạy cho Hồng bang chủ, nhưng rốt lại vì bị thương quá nặng, không có cách nào cứu vãn được.

Quần cái nghe tới đó, cùng buông tiếng thở dài. Dương Khang dừng lại một lúc rồi nói tiếp: -Lúc Hồng bang chủ lâm chung, trao lại ngọn trúc bồng này, sai tại hạ nhận trọng nhiệm giữ chức bang chủ đời thứ mười chín.

Câu ấy vừa nói ra, quần cái ai cũng rúng động, không ngờ trọng nhiệm bang chủ Cái bang lại giao vào tay một vị công tử đáng vẻ như trẻ con thế này.

Dương Khang lúc trong quán rượu của cô Ngốc họ Khúc ở thôn Ngưu Gia

phủ Lâm An vô tình nhặt được ngọn trúc bồng, thấy hai người ăn mày lại tỏ ra vô cùng cung kính đối với mình. Y trong lòng ngạc nhiên, nhưng trên đường đi không hề nói lộ ra chút nào với họ, lại gọi chuyện xa xôi, hỏi dò về lai lịch của ngọn trúc bồng. Hai người ăn mày thấy y cầm trúc bồng trong tay nên hỏi tới là đáp, biết gì nói nấy, nói là nói hết, nên chưa tới Nhạc châu y đã hiểu được sáu bảy phần nội tình Cái bang, chỉ là quy củ trong bang nghiêm ngặt không được nói chuyện cơ mật với người ngoài, y không hỏi thì hai người ăn mày cũng không nhắc tới. Y nghĩ: -Cái bang thanh thế to lớn, bang chủ lại có quyền uy rất lớn, lại thêm Hồng Thất công đã chết không có ai đối chứng, một là không làm, hai là đã làm thì không thôi, bèn thừa cơ tự nhận mình là bang chủ, quả là có thể mặc tình mà lừa dối hàng ngàn hàng vạn huynh đệ trong bang. Y suy đi tính lại mấy lượt, cảm thấy kế sách này quả thật không có chỗ nào sơ hở, lúc ấy bên bìa đặt ra một câu chuyện, trong đại hội giả truyền lại di mệnh của Hồng Thất công, tự nhận làm bang chủ.

Y đứng trước mặt mấy trăm hào kiệt Cái bang ăn nói sang sảng, lời lẽ không vấp vấp, biết rõ nếu chuyện bịa đặt này bị phát giác thì có quá nửa sẽ bị Cái bang đánh thành đồng thịt nát tại đương trường. Nhưng nghĩ tới việc thành công ngày sau thì nhất định phải mạo hiểm, huống chi Hồng Thất công đã chết, ngọn trúc bồng màu xanh đang trong tay, Quách Tĩnh, Hoàng Dung lại đã bị bắt thì mối nguy hiểm quả thật cũng không phải là lớn, mà một ngày làm bang chủ thì nói không hết những chỗ hay, Cái bang có hàng vạn bang chúng, đúng là có thể làm cơ sở cho việc “Giàu sang không thể nói hết” ngày sau.

Giản Bành Lương ba trưởng lão phái áo sạch nghe Dương Khang nói, trên mặt đều hiện vẻ vui mừng.

Nguyên là trong Cái bang chia làm hai phái áo sạch và áo dơ. Phái áo sạch ngoài việc mặc quần áo ăn mày vá chằng vá đụp thì việc sinh hoạt thường ngày không khác gì thường nhân, những người này vốn không phải là hào kiệt trên giang hồ, mà là có kẻ khâm phục phong cách hiệp nghĩa của Cái bang, có kẻ kết giao với đệ tử trong bang mà gia nhập Cái bang chứ thật ra hoàn toàn không phải là ăn mày thật sự. Phái áo dơ thì đúng là lấy việc ăn mày để mưu sinh, nghiêm thủ giới luật: Không được sử dụng tiền bạc mua vật dùng, không được ngồi ăn chung bàn với người ngoài, không được động thủ với kẻ không biết võ công. Hai phái mỗi bên giữ một đầu, tranh chấp không thôi. Hồng Thất công để tỏ sự công chính vô tư năm nay mặc áo sạch thì năm sau mặc áo dơ, cứ thế thay phiên luân chuyển không hề phân biệt đối xử với hai phái. Nguyên là mặc áo dơ đi ăn xin mới là bản sắc chính tông của Cái bang, chỉ là Hồng Thất công thích ăn thích uống, bảo y chỉ được xin cơm thừa canh cặn của người ta để đỡ lòng thì cũng rất khó làm, vì vậy chính y cũng không thể nghiêm thủ giới luật của phái áo dơ. Nhưng trong bốn đại trưởng lão y lại coi trọng Lỗ Hữu Cước nhất, nếu không phải Lỗ Hữu

Cước tính tình nóng nảy, từng mấy lần làm hỏng việc lớn thì Hồng Thất công đã sớm chỉ định y làm người kế thừa chức bang chủ rồi.

Lần đại hội ở Nhạc Châu này, quần cái phái áo sạch đã rất lo lắng, nghĩ thầm người kế thừa làm bang chủ bàn về đạo đức, võ công, danh vọng thì có tám chín phần không phải Lỗ Hữu Cước không xong. Huống chi bốn đại trưởng lão trong bang thì phái áo sạch chiếm ba người, nhưng trong đám đệ tử thuộc hạ thì phải áo dơ chiếm đại đa số. Ba trưởng lão phái áo sạch từng bàn kế sách đối phó, nhưng nghĩ tới oai vọng của Hồng Thất công không ai dám nghĩ tới việc nọ kia, về sau thấy Dương Khang cầm trúc bồng tới Nhạc Châu, lại nghe nói: -Hồng Thất công đã chết, tuy không khỏi đau buồn nhưng nghĩ đây chính là cơ hội tốt để đè nén phái áo dơ, lập tức càng muốn tiếp nạp Dương Khang, mười phần cung kính, đang định nghe ngóng di mệnh của Thất công. Nào ngờ Dương Khang vô cùng tinh ranh, chỉ sợ có biến, về chuyện di mệnh không hé môi một câu, đến đại hội mới nói ra. Ba trưởng lão phái áo sạch biết rõ mình không có phúc phận cũng không thất vọng, chỉ cần Lỗ Hữu Cước không giữ chức bang chủ là đã thỏa lòng, lại sợ Dương Khang trẻ tuổi, nhất định phải cho y vào khuôn phép. Huống hồ y quần áo hoa lệ ăn uống sang trọng, quyết không thể chạy qua phái áo dơ. Lúc ấy ba người nhìn nhau một cái, ai cũng gật gật đầu.

Giản trưởng lão nói: -Vị Dương tướng công này quả thật đang cầm thánh vật của bản bang. Các huynh đệ nếu ngờ vực, xin cứ bước lên xem.

Lỗ Hữu Cước liếc mắt nhìn Dương Khang, tự nhủ: -Bằng vào một thằng tiểu tử nhà người cũng làm được bang chủ bản bang, thống suất quần cái các lộ trong thiên hạ à?

Đưa tay đón ngọn trúc bồng, thấy ngọn bồng xanh biếc lóng lánh, quả đúng là vật bang chủ các đời truyền lại cho nhau, tự nhủ: ắt là Hồng bang chủ nghĩ tới ơn cứu mạng nên truyền lại cho y. Lão bang chủ đã có di mệnh, bọn mình há dám không tuân sao? Mình nên hết sức trung thành giúp đỡ y, đừng để suy sụp cơ nghiệp mà Hồng bang chủ xây dựng.

Liên hai tay đưa ngọn trúc bồng lên quá đầu, cung cung kính kính trả lại Dương Khang, cao giọng nói: -Bọn ta tuân theo di mệnh của lão bang chủ, cử Dương tướng công làm bang chủ đời thứ mười chín của bản bang.

Quần cái đồng thanh hò reo ầm ĩ.

Quách Tĩnh và Hoàng Dung người không thể động đậy miệng không thể nói năng nhưng trong bụng ngấm ngầm kêu khổ. Quách Tĩnh nghĩ thầm: -Quả nhiên không ra khỏi sự tiên liệu của Hoàng đảo chủ, Dương Khang dám lớn mật giả mạo làm bang chủ, tương lai nhất định sẽ gây họa không nhỏ.

Hoàng Dung lại nghĩ: -Thằng tiểu tử này nhất định sẽ không tha hai

người bọn mình, chỉ còn xem y định phát lạc thế nào sẽ tùy cơ ứng biến.

Chợt nghe Dương Khang khiêm tốn nói: -Tại hạ trẻ tuổi hiểu biết còn ít, không đức không tài, quả thật không dám đảm đương trọng nhiệm này.

Bành trưởng lão nói: -Hồng bang chủ có di mệnh như thế, Dương tướng công không cần quá khiêm tốn. Các huynh đệ xin đồng tâm phụ tá, Dương tướng công cứ yên tâm là được.

Lỗ Hữu Cước nói: -Đúng thế!

Rồi khạc một tiếng, phun một bãi đờm vào giữa mặt y.

Chuyện này quả thật làm Dương Khang hoàn toàn bất ngờ, lại không tránh kịp, bãi đờm dính đúng vào giữa má. Y giật nảy mình, đang định quát hỏi thì ba trưởng lão Giả, Bành, Lương cũng mỗi người một bãi nước bọt nhỏ vào người y.

Dương Khang kêu thảm: -Mạng mình thôi rồi chỉ cho rằng âm mưu đã bị bốn trưởng lão phát giác, đang định xoay người co phân bỏ chạy, biết rõ là không sao chạy thoát cũng còn hơn bó tay chịu chết, thì thấy bốn trưởng lão chấp hai tay trước ngực lạy rạp xuống đất. Dương Khang ngạc nhiên không hiểu, nhất thời không nói nên lời. Quần cái theo thứ tự lớn nhỏ, từng người bước lên khạc một bãi nước bọt vào y, sau đó làm đại lễ trong bang. Dương Khang mừng sợ xen lẫn, ngấm ngấm ngạc nhiên: -Chẳng lẽ khạc đờm vào mình cũng là cung kính sao? Y không biết quy củ trước nay của Cái bang là lúc tôn lập bang chủ nhất định phải khạc nước bọt vào bang chủ. Đại khái vì ăn mày đi xin ăn bốn phương, bị hàng vạn người làm nhục, thì người đứng đầu quần cái nhất định phải bị bang chúng làm nhục, trong đó quả thật có thâm ý sâu xa.

Hoàng Dung lập tức nhớ lại hôm trước lúc Hồng Thất công truyền lại chức bang chủ cho mình trên đảo Minh Hà cũng từng nhổ một bãi đờm vào vạt áo nàng, lúc ấy chỉ cho rằng y bị trọng thương xong, không có sức khạc nhổ nên mới đến nỗi như thế chứ không biết đó là lễ tiết tôn lập bang chủ. Nhớ lại hôm trước Hồng Thất công còn nói: -Ngày sau đám khiêu hóa chính thức tham kiến người thì không tránh khỏi phải chịu dơ dáy, ờ, thật là làm khó cho người.

Đến lúc bấy giờ mới biết vì sự phụ sợ nàng chê dơ không chịu nhận chức bang chủ, nên giấu diếm không nói.

Qua suốt nửa ngày, quần cái mới làm lễ xong, cùng reo lên: -Mời Dương bang chủ lên đài Hiên Viên!

Dương Khang thấy ngôi đài cũng không cao lắm, có ý khoe khoang bản lĩnh, hai chân điểm một cái bay vọt lên trên, tư thế linh động, vô cùng đẹp đẽ. Thân pháp nhảy lên ấy của y tuy đẹp nhưng bốn đại trưởng lão võ công đều có chỗ thành tựu riêng đều đã nhận ra công phu của y chỉ phù hoa chứ không thực tế, căn bản còn kém, chỉ là y tuổi còn trẻ mà có được bản lĩnh như thế, rõ ràng từng được cao thủ truyền thụ, kể ra cũng

là hiểm có.

Dương Khang lên đài Hiên Viên rồi, cao giọng nói: -Kẻ hung thủ đầu sỏ hại chết lão bang chủ tuy chưa giết được, nhưng hai tên tay chân của y đã bị ta bắt ở đây.

Quần cái vừa nghe, lại làm ầm lên, kêu lớn: -“Ở đâu? Ở đâu?”

-Mau đem ra dùng loạn đao phân thân!

-Đừng một đao chém chết, cứ cho bọn cẩu tặc ấy ném mùi đau khổ.

Quách Tĩnh nghĩ thầm: -Lại có tay chân nào bị y bắt được nhỉ, phải chờ xem thử.

Dương Khang cao giọng quát: -Dắt chúng tới trước đài!

Bành trưởng lão rảo bước tới cạnh hai người Quách Hoàng, mỗi tay nhắc một người giơ cao lên bước tới trước đài Hiên Viên ném mạnh xuống đất. Quách Tĩnh lúc ấy mới hiểu, chửi thầm trong lòng: -Tiểu tử giỏi, té ra là y nói bọn mình.

Lỗ Hữu Cước thấy là hai người Quách Hoàng, giật nảy mình, vội nói: - Khải bầm bang chủ: -Hai người này là đệ tử của lão bang chủ, tại sao lại làm hại sư tôn?

Dương Khang căm hờn nói: -Chính vì thế mới càng đáng giận. Hai người này khi sư diệt tổ, tội lớn tày trời.

Bành trưởng lão nói: -Dương bang chủ chính mắt nhìn thấy, làm sao còn sai được?

Hai người Lê Sinh và Dư Triệu Hưng trong Cái bang giúp đỡ Trịnh Dao Gia ở huyện Bảo ứng, suýt mất mạng dưới tay Âu Dương Khắc, may được Quách Tĩnh, Hoàng Dung tiếp cứu, đối với họ vừa cảm ơn vừa khâm phục, lại biết Hồng Thất công rất yêu mến hai người đệ tử này, lập tức rẽ đám đông bước lên. Lê Sinh kêu lên: -Khải bầm bang chủ hai vị này là anh hùng hiệp nghĩa, tiểu nhân dám dẫm tính mạng ra bảo đảm, việc lão bang chủ bị hại quyết không có liên quan gì tới họ.

Dư Triệu Hưng kêu lên.

-Hai người này là người tốt, là những người bạn rất tốt.

Lương trưởng lão trợn mắt quát: -Có chuyện gì thì phải do trưởng lão của các người nói, chứ ở đây là chỗ cho các người nói leo à?

Lê Dư hai người thuộc phái áo dơ, do Lỗ Hữu Cước cai quản, về thân phận thì thấp hơn nên không dám nói gì nữa, căm tức lui xuống.

Lỗ Hữu Cước nói: -Không phải tiểu nhân dám không tin lời bang chủ, chỉ vì đây là chuyện lớn báo thù rửa hận cho bản bang, xin bang chủ hỏi lại thật kỹ để biết rõ chân tướng.

Dương Khang trong lòng đã sớm có kế, bèn nói: -Được ta sẽ tới hỏi cho rõ ràng.

Rồi nói với hai người Quách Hoàng: -Các người cũng không cần trả lời, ta nói đúng thì cứ gật đầu, không đúng thì cứ lắc đầu. Nếu có nửa điểm dối trá thì đừng trách đao kiếm vô tình rồi vung tay một cái, Bành Lương hai trưởng lão đều nhất tề rút võ khí ra kề vào lưng hai người Quách Hoàng. Bành trưởng lão sử kiếm, Lương trưởng lão sử đao, đều là binh khí sắc bén.

Hoàng Dung giận tái mặt, nhớ lại lúc trong mật thất ở thôn Ngưu Gia nghe chuyện gật đầu lắc đầu của Trình Dao Gia khi Lục Quán Anh cầu hôn, lúc ấy làm thế thì hay lạ thế nào, hôm nay lại rơi vào mình, lại bị gã gian đồ này làm nhục. Lại nhớ lại mình từng giở trò chọc ghẹo Âu Dương Khắc, không ngờ lại bị quả báo thế này, tuy đang tức giận vẫn nghĩ cách gật đầu lắc đầu thế nào để làm Lỗ Hữu Cước sinh nghi để y ra sức đòi phải được cho mình chính thức đối đáp, chỉ cần được nói ra lời thì vạch trần gian kế của Dương Khang không phải là khó.

Dương Khang biết Quách Tĩnh thật thà, rất dễ lừa gạt, bèn nhắc y lên ném qua một bên, cao giọng nói: -Cô gái này là con ruột của Hoàng Dục Sư, có đúng không?

Quách Tĩnh nhắm mắt không đem xỉa gì tới. Lương trưởng lão ấn mũi đao vào lưng y một cái quát: -Phải không không phải, gật đầu hay là lắc đầu?

Quách Tĩnh vốn định bất kể tới cùng, chợt xoay chuyển ý nghĩ: -Cho dù mình miệng không nói được nhưng cũng có chỗ đúng sai đen trắng.

Bèn gật đầu.

Quần cái cho rằng Hoàng Dục Sư là hung thủ đầu sỏ hại chết Hồng Thất công, thấy y gật đầu, thét lên ầm ầm: -Còn hỏi gì nữa, giết mau đi, giết mau đi!

-Giết thẳng tiểu tặc ấy mau đi. Rồi đi tìm lão tặc tính sổ!

Dương Khang kêu lên: -Các huynh đệ đừng ầm ĩ, để ta hỏi y tiếp.

Quần cái nghe lệnh bang chủ sai bảo, lập tức yên lặng.

Dương Khang hỏi Quách Tĩnh: -Hoàng Dục Sư hứa gả con gái cho người, đúng không?

Quách Tĩnh nghĩ chuyện ấy là có thật, lại gật đầu. Dương Khang khom người xuống mò vào người y, rút ra một thanh chuỳ thủ sáng lóe mắt, hỏi: -Đây là của Khưu Xử Cơ trong Toàn Chân thất tử tặng cho người, mà Khưu lão đạo còn khắc tên người trên chuôi kiếm, có đúng không?

Quách Tĩnh gật đầu.

Dương Khang lại hỏi: -Trong Toàn Chân thất tử thì Mã Ngọc từng truyền thụ công phu cho người, Vương Xử Nhất từng cứu mạng người, người có nhờ vả họ không?

Quách Tĩnh nghĩ thầm: -Mình lại không nhờ vả sao?

Lại gật gật đầu. Dương Khang nói: -Hồng Thất công Hồng bang chủ cho hai người các người là người tốt, từng truyền thụ tuyệt kỹ của ông cho các người, có đúng không?

Quách Tĩnh gật đầu.

Dương Khang lại hỏi: -Hồng Thất công bị địch nhân ám toán, thân bị trọng thương, hai người các người vẫn đang bên cạnh lão nhân gia, đúng không?

Quách Tĩnh lại gật đầu. Hoàng Dung trong lòng hoảng sợ: -Ngốc ca ca ời, bất kể y hỏi đúng hay không đúng, người cứ lắc đầu thì y sẽ không thể không để người nói.

Quần cái nghe giọng nói: -Dương Khang càng lúc càng nghiêm khắc, Quách Tĩnh thì không ngừng gật đầu chỉ cho rằng y thẳng thắn nhận tội chứ không biết những câu hỏi ấy hoàn toàn không liên hệ gì với việc Hồng Thất công bị ám toán, toàn là gian kế của Dương Khang đặt ra để hãm hại. Lúc ấy ngay cả Lỗ Hữu Cước cũng cảm hờn Quách Hoàng hai người thấu xương, bước tới trước mặt đá mạnh vào Quách Tĩnh mấy cái. Dương Khang kêu lên: -Các huynh đệ, hai tên tiểu tặc này kể cũng sáng khoái, vậy cũng miễn cho họ phải chịu khổ. Hai vị trưởng lão Bành Lương động thủ mau đi!

Quách Tĩnh và Hoàng Dung thê thảm nhìn nhau. Hoàng Dung đột nhiên cười cười, nghĩ thầm: -Là mình và Tĩnh ca ca chết ở một chỗ, chứ không phải là Hoa Tranh! Chết như thế này kể cũng sạch sẽ, cho dù trước mắt có bị mưa lớn cũng không cần chạy núp nữa.

Quách Tĩnh ngẩng đầu nhìn trời, nhớ lại mẹ đang trên đại mạc xa xôi, ngưng thần nhìn về phía bắc, chỉ thấy chòm sao Bắc đẩu lấp lóe, đột nhiên giật mình, nhớ lại trận thế của Toàn Chân thất tử ác đấu với Mai Siêu Phong, Hoàng Dược Sư, người ta đến lúc sắp chết, tâm tư đặc biệt linh mãnh sắc bén, những cách thức công thủ tiến lui, đóng mở ẩn hiện của trận Thiên cang Bắc đẩu lại như hiện rõ mồn một trước mắt.

Hai trưởng lão Bành Lương cầm đao vung kiếm bước tới trước mặt định hạ thủ, Lỗ Hữu Cước đột nhiên sấn lên đứng chặn trước mặt hai người, kêu lên: -Khoan đã.

Rồi rút mớ cây gai trong miệng Quách Tĩnh ra, hỏi: -Lão bang chủ bị hại thế nào, người nói rõ ràng cho ta nghe.

Dương Khang vội nói: -Không cần hỏi nữa, ta đều biết rồi.

Lỗ Hữu Cước lại nói: -Bang chủ, chúng ta càng hỏi rõ càng tốt. Phàm những tên gian tặc có liên quan tới chuyện này thì không thể cho đũa nào chạy thoát.

Dương Khang ngấm ngầm hoảng sợ, nghĩ thầm nếu để y nói ra chân

tướng nhất định sẽ có biến, chỉ là lý lẽ của Lỗ Hữu Cước rất đúng, lại không tiện cản trở lập tức mờ hôi trên trán chảy xuống ròng ròng.

Nào ngờ Quách Tĩnh tuy đã được rút mớ cành gai trong miệng ra nhưng vẫn không nói không rằng, ngẩng đầu nhìn bầu trời phía bắc, ngo ngoe xuất thần. Lỗ Hữu Cước hỏi liền mấy câu, y vẫn như không hề nghe thấy vốn là y tập trung suy nghĩ tìm hiểu công phu của trận Thiên cang Bắc đầu, lúc ấy đang chuyên tâm nhất trí đạt tới cảnh giới như ngây như cuồng, đời nào còn đếm xỉa tới câu hỏi của Lỗ Hữu Cước? Hoàng Dung và Dương Khang thấy y bỏ qua cơ hội tốt này để tự biện bạch đều vô cùng kinh ngạc, chỉ là một người buồn thảm, một người mừng thắm, ý nghĩ khác hẳn nhau.

Dương Khang vung tay một cái, Bành Lương hai người nhắc đao kiếm lên.

Chợt nghe vù vù mấy tiếng, một đạo ánh sáng tia lướt qua trên mặt hồ.

Bành Lương hai người ngạc nhiên nhìn nhau, lại thấy hai đạo ánh sáng màu lam vọt lên không, đạo ánh sáng này cách Quân sơn khoảng vài dặm, bắn lên từ giữa hồ. Giản trưởng lão nói: -Bang chủ, có khách quý tới.

Dương Khang ngạc nhiên hỏi: -Là ai thế?

Giản trưởng lão nói: -Bang chủ Thiết chương bang.

Dương Khang không biết lai lịch Thiết chương bang, hỏi: -Thiết chương bang à?

Giản trưởng lão nói: -Đây là một đại bang hội ở vùng Xuyên Tương, bang chủ của họ tới bái phỏng trước, phải tiếp đãi cẩn thận. Hai đứa tiểu tặc này để sau đại hội phát lạc cũng không muộn.

Dương Khang nói: -Cũng được, xin Giản trưởng lão tiếp đãi tân khách.

Giản trưởng lão truyền lệnh ra, bình bình bình ba tiếng, trên đảo Quân sơn lập tức có ba mũi hỏa tiễn đỏ rực bay lên.

Không bao lâu, thuyền cập bến, quần cái đốt đuốc bước ra đón tiếp. Đai Hiên Viên trên đỉnh Quân sơn, từ chân núi tới đỉnh núi đường đi khá xa, khách tới tuy đều biết khinh công nhưng hồi lâu mới lên tới.

Quách Hoàng hai người bị dắt trong đám đông, do Bành trưởng lão sai đệ tử canh gác. Hoàng Dung ra hiệu cho Quách Tĩnh nhưng thấy y thần sắc ngo ngoe, ngẩng đầu nhìn trời, miệng không ngừng lẩm bẫm gì đó, trong lòng vô cùng ngạc nhiên, đoán là y bị oan khuất quá đáng, thần trí đã hơi hồ đồ, nghĩ thầm bất kể người tới là ai cũng là có cơ hội có thể lợi dụng, còn đang suy nghĩ chợt thấy khách đã tới, dưới ánh đuốc sáng rực mấy mươi người áo đen xúm xít đưa một ông già lên trước đài, ông già ấy mặc áo ngắn vải vàng, tay cầm quạt lá quỳ, không phải Cừu Thiên Nhận thì là ai? Hoàng Dung vừa tức giận vừa buồn cười, lại vô

cùng thất vọng, người này tới đây chắc chắn không có gì hay.

Giản trưởng lão bước lên đón, nói mấy câu khách sáo của người giang hồ, dáng vẻ cực kỳ cung kính, sau đó dẫn kiến với Dương Khang, nói: -Vị này là Thiết chưởng thủy thượng phiêu Cừu lão bang chủ, thần chưởng vô địch, oai chấn thiên hạ. Vị này là Dương bang chủ vừa tiếp nhiệm của tệt bàng hôm nay, là bậc thiếu niên anh hùng. Hai vị nên thân mật thân mật.

Dương Khang lúc ở Quy Vân trang tại Thái Hồ từng chính mắt nhìn thấy Cừu Thiên Nhận giở trò ma, trong lòng đã không coi y ra gì, nghĩ thầm lão già lừa đảo này vốn còn là bang chủ bang hội gì đó, vừa động tâm niệm, lập tức làm ra vẻ không quen, cười nói: -Hạnh hội, hạnh hội.

Rồi đưa tay ra nắm tay y. Hai chưởng vừa nắm vào nhau, Dương Khang lập tức vận hết công lực toàn thân lên tay, muốn bóp cho y kêu đau xin tha, nghĩ thầm: - Mọi người tin người võ công trác tuyệt, nhưng phải cho người biết tay ta. Đây quả thật là cơ hội trời cho, mượn lão già người để ta ra oai trước mặt quần cái.

Nào ngờ y vừa vận kinh, lòng bàn tay đã cảm thấy nóng rát như nắm vào một hòn than đỏ, vội buông ra nhưng bàn tay đã bị đối phương nắm chặt, hơi nóng như xông thẳng lên tim, nhịn không được kêu lớn: -Ái chà!

Lập tức sắc mặt trắng bệch, nước mắt ròng ròng, đau tới mức cúi gập cả người, suýt nữa ngất đi.

Bốn đại trưởng lão Cái bang thấy thế cả kinh, nhất tề sấn lên bảo vệ. Giản trưởng lão là người đứng đầu bốn trưởng lão dẫn mạnh thiết trượng xuống mặt đá keng một tiếng lửa bắn tung tóe, tức giận nói: - Cừu lão bang chủ, người từ xa tới thì là khách, Dương bang chủ của bọn ta còn trẻ, sao người lại tỷ thí công phu với y?

Cừu Thiên Nhận lạnh lùng nói: -Ta bắt tay y rất tử tế, là bang chủ của quý bang muốn tỷ thí với lão phu thôi. Dương bang chủ quyết ý bóp nát mấy cái xương già của ta mà.

Y miệng nói nhưng tay không buông, nói một câu thì Dương Khang “ái chà” một tiếng, y dứt lời thì Dương Khang giọng nói tắt nghẹn, đã đau quá ngất đi rồi.

Cừu Thiên Nhận buông tay hát ra, Dương Khang đã mất hết tri giác, ngã chúi xuống đất. Lỗ Hữu Cước vội bước lên đỡ y dậy. Giản trưởng lão tức giận nói: - Cừu lão bang chủ, người..., người..., làm như thế là có ý gì? Lẽ nào lại như thế!

Cừu Thiên Nhận hừ một tiếng, chưởng trái vỗ luôn vào mặt y. Giản trưởng lão nhắc thiết trượng lên đỡ gạt. Cừu Thiên Nhận biến chiêu rất mau, tay trái đè xuống đã nắm chặt đầu trượng.

Tay chưởng của y vừa nắm vào đầu trượng, cũng chưa nắm chặt đã giật

lại.

Giản trưởng lão võ công không phải tầm thường, sau khi giật mình, nắm chắc trượng không buông. Cừu Thiên Nhận lại không giật trượng về, tay phải như gió đã quét về bên trái, keng một tiếng đánh vào sống trượng. Giản trưởng lão hồ khẩu hai tay rách toạc, máu tươi chảy ròng ròng, không nắm vững được nữa, ngọn thiết trượng đã bị y đoạt mất. Cừu Thiên Nhận vung trượng hất lại, đồng thời gạt đao kiếm của hai trưởng lão Bành Lương ra, lúc thu trượng về khuỷu tay phải lại thừa thế thúc vào giữa mặt Lỗ Hữu Cước, trong chớp mắt ép bốn đại trưởng lão của Cái bang đều phải lùi lại. Quần cái nhìn nhau hoảng sợ, cùng rút binh khí ra, chỉ chờ bang chủ ra lệnh sẽ lập tức xông vào đánh nhau với Thiết chưởng bang.

Cừu Thiên Nhận tay trái nắm chặt đầu thiết trượng vung ra phía trước, thiết trượng bay lên không bắn mau vào tảng đá trước mặt, keng một tiếng lớn cắm ngập vào vách đá, tiếng sắt đá chạm vào nhau ong ong vang rền hồi lâu mới tắt.

Y đại hiển công phu, quần cái cố nhiên người nào cũng sợ sệt, Hoàng Dung lại càng kinh hoảng nghĩ thầm: -Lão già này rõ ràng là một gã lừa đảo không có bản lĩnh gì, tại sao đột nhiên lại trở thành lợi hại như thế. Có quá nửa là y đã thông đồng với Dương Khang và Giản trưởng lão giờ trò ma gì đây, trên ngọn thiết trượng này nhất định có chỗ cổ quái.

Trên đầu ánh trăng soi sáng, bốn phía đèn đuốc chiếu rõ, nhìn thấy rất rõ ràng, quả đúng là Cừu Thiên Nhận đã gặp hai lần ở Quy Vân trang và thôn Ngưu Gia.

Nàng quay nhìn Quách Tĩnh, thấy y vẫn ngẩng đầu nhìn trời, trong lúc nguy cấp thế này mà vẫn còn quan sát thiên văn, chẳng lẽ sau khi giận sợ xen lẫn, y đã mất trí thật rồi sao? Huống chi y hoàn toàn không phải là ngẩn trắng mà là xem sao, quả thật là không biết nói thế nào. Nàng quan tâm tới y, cũng không nghĩ tới Cừu Thiên Nhận giờ trò gì nữa, hai mắt cứ nhìn chăm chú vào Quách Tĩnh.

Cừu Thiên Nhận lạnh lùng nói: -Thiết chưởng bang và quý bang trước nay nước sông không phạm nước giếng, nghe nói hôm nay quý bang mở đại hội ở Quân sơn tại hạ có ý tốt tìm tới bái phỏng, tại sao quý bang chủ vừa gặp khách đã muốn ra oai với tại hạ?

Giản trưởng lão bị oai thế của y trấn nhiếp, trong lòng sợ sệt, thấy trong lời lẽ của y không có ý đối địch lắm, vội nói: -Đây là Cừu bang chủ hiểu lầm rồi. Lão bang chủ oai vang bốn bể, chúng tôi vốn mười phần kính ngưỡng, hôm nay được lão bang chủ quang lâm, tề bang trên dưới đều cảm thấy vinh dự. Mọi người chỉ có hết sức hoan nghênh, quyết không dám có ý gì bất kính.

Cừu Thiên Nhận ngẩng đầu không đáp, thần khí ngênh ngang lấn lướt người khác, hồi lâu mới nói: -Nghe nói Hồng lão bang chủ quy tiên, anh

hùng trong thiên hạ tại mất đi một người, đáng tiếc, đáng tiếc! Còn quý bang tôn lập một vị bang chủ mới thế này, ờ, thì đáng buồn, đáng buồn!

Lúc ấy Dương Khang đã tỉnh lại, nghe y mĩa mai giữa mặt nhưng chỉ dám giận không dám nói, chỉ thấy tay phải vẫn nóng như lửa đốt, năm ngón tay đã sưng vù như năm củ khoai mài, bốn trưởng lão Cái bang ngó mặt nhìn nhau, nhất thời không biết trả lời thế nào. Cừu Thiên Nhận nói: -Hôm nay tại hạ tới bái phỏng, còn có một việc muốn thỉnh giáo với quý bang, ngoài ra cũng có một phần lễ vật kính biếu.

Giản trưởng lão nói: -Không dám, xin Cừu lão bang chủ cứ dạy bảo.

Cừu Thiên Nhận nói: -Mấy hôm trước trong tệ bang có mấy vị huynh đệ vâng lệnh lão phu ra ngoài làm việc, không biết chộc giận gì mà bị hai vị bằng hữu của quý bang đánh trọng thương. Huynh đệ trong tệ bang học nghệ không tinh vốn không có gì đáng nói, có điều giang hồ mà đồn chuyện này ra thì Thiết trưởng bang không còn mặt mũi nào. Lão phu không biết hay dở, muốn lãnh giáo thủ đoạn của hai vị bằng hữu ấy trong quý bang.

Cái bang từ khi Hồng Thất công tiếp nhiệm chức bang chủ đến nay, trên giang hồ chưa từng mất nửa điểm oai phong, bây giờ Hồng Thất công vừa chết, bang chủ mới lại nhu nhược như thế, quần cái nghe mấy câu ấy của y, ai cũng nổi giận không sao kìm được.

Lê Sinh và Dư Triệu Hưng lại rẽ đám đông bước ra, tiến lên vài bước. Lê Sinh cao giọng nói: -Khải bẩm bang chủ: điều thứ tư trong bang quy của bản bang nói rõ rằng phạm là bang chúng thì phải hành hiệp trượng nghĩa, cứu khổ phù nạn. Hôm trước hai người chúng tôi trên đường gặp bằng hữu Thiết trưởng bang hà hiếp dân lành, còn muốn bắt bớ phụ nữ, nhịn không được nên ra mặt cản trở, động thủ với nhau, đã thương bằng hữu Thiết trưởng bang.

Dương Khang nói: -Bất kể thế nào, các người cũng cứ tạ tội với Cừu Lão bang chủ đi.

Lê Sinh và Dư Triệu Hưng nhìn nhau một cái, khí giận đầy bụng, nếu không tạ tội thì trái lệnh bang chủ, mà nếu chịu tạ tội thì khẩu khí ấy quả thật nuốt không trôi. Lê Sinh cao giọng nói: -Các vị huynh đệ nếu lão bang chủ còn sống thì quyết không thể để chúng ta mất mặt thế này, hôm nay tiểu đệ thà chết chứ không chịu nhục. Rồi rút dưới bắp chân ra một thanh đoản đao đâm thẳng vào ngực, lập tức tắt hơi chết luôn. Dư Triệu Hưng sấn lên giật đoản đao ra, cũng đâm vào ngực mình một đao, chết gục xuống cạnh Lê Sinh.

Quần cái thấy hai người không chịu nhục tự vẫn, trong lòng sôi sục, chỉ là bang quy của Cái bang rất nghiêm, nếu không có lệnh của bang chủ thì không ai dám có hành động gì.

Cừu Thiên Nhận cười nhạt một tiếng, nói: -Chuyện này kết thúc như thế

kể cũng mau lẹ. Bây giờ ta muốn tặng một ít lễ vật cho quý bang.

Rồi vung tay trái một cái, mấy mươi đại hán áo đen sau lưng y mở tấm vải che ra, mỗi người bưng một cái mâm, khom người đặt xuống cạnh Dương Khang, trong mâm ánh vàng lấp lánh, đều là những thứ kim ngân châu báu. Quần cái thấy họ đột nhiên đưa vàng ngọc ra, lại càng kinh ngạc. Cừu Thiên Nhận nói: - Thiết chường bang tuy có miếng cơm ăn nhưng không lấy đâu ra được lễ vật trọng hậu này, phần lễ vật này là Triệu vương gia nước Đại Kim nhờ lão phu chuyển giùm.

Dương Khang vừa sợ vừa mừng, vội hỏi: - Triệu vương gia ở đâu? Ta muốn gặp y.

Cừu Thiên Nhận nói: - Đây là mấy tháng trước Triệu vương gia sai người đưa tới tề xứ sai lão phu nhắn lời với quý bang.

Dương Khang ờ một tiếng, nghĩ thầm: - Đây là việc cha sắp xếp trước khi nam hạ, nhưng không biết ông đưa lễ vật cho bọn ăn mày này làm gì?

Chỉ nghe Cừu Thiên Nhận nói: - Triệu vương gia kính mộ các anh hùng của quý bang, đặc biệt sai lão phu đích thân tới hiến lễ vật Dương Khang mừng rỡ nói: - Làm phiền lão bang chủ vất vả, làm sao đền đáp được.

Cừu Thiên Nhận cười nói: - Dương bang chủ tuy còn trẻ nhưng lại mười phần thông tình đạt lý, còn hơn Hồng bang chủ xa.

Dương Khang lúc ở Yên Kinh chưa từng nghe Hoàn Nhan Hồng Liệt muốn giao thiệp gì với Cái bang, lúc ấy đột nhiên muốn biết dụng ý của y, bèn hỏi: - Không biết Triệu vương gia muốn sai khiến tề bang chuyện gì, xin lão bang chủ dạy bảo.

Cừu Thiên Nhận nói: - Triệu vương gia chỉ tiện dịp nói với lão phu là ở phương bắc đất xấu dân nghèo, khó có thể rộng đường cho ngựa hay tung vó ...

Dương Khang nói ngay: - Là Triệu vương gia muốn bọn ta dời xuống phương nam phải không?

Cừu Thiên Nhận cười nói: - Dương bang chủ quả rất thông minh, mới rồi lão phu quả thật thất kính. Triệu vương gia nói: Giang Nam, Hồ Quảng đất rộng dân giàu, sao các huynh đệ Cái bang không xuống nam cho ngựa uống nước? Ở đó còn hơn ở phương bắc giá rét nhiều.

Dương Khang cương nói: - Đội ơn Triệu vương gia và lão bang chủ có ý tốt chỉ giáo, tại hạ sẽ lập tức vâng lời.

Cừu Thiên Nhận không ngờ đối phương lập tức đáp ứng không hề có vẻ khó khăn, quả thật là vô cùng bất ngờ, chợt xoay chuyển ý nghĩ, lại đoán rằng người này tuổi trẻ nhu nhược, mới rồi bị mình dùng thiết chường bóp cho một cái đau đớn tới mức chết đi sống lại trong lòng run sợ, lúc này bất kể mình nói thế nào y cũng không dám có ý chống lại,

nhưng Cái bang ở phương bắc rễ sâu gốc bền, há có thể nói nhỏ là nhỏ? Sau này quần cái bàn bạc, nhất định sẽ hồi hận, phải đóng đinh quay gót để Cái bang sắp tới không còn cách nào nói ngược, lúc ấy bèn nói: - Đại trượng phu một lời là quyết. Hôm nay Dương bang chủ chính miệng ưng thuận, các huynh đệ Cái bang rút qua Đại Giang, từ nay trở đi không lên bắc nữa phải không?

Dương Khang đang định ưng thuận, Lỗ Hữu Cước chợt nói: -Khải bẩm bang chủ: chúng ta làm việc ăn mày để sống, lấy vàng ngọc làm gì? Lại nữa, bang chúng trong bang ta có mấy mươi vạn người, dấu chân đi khắp thiên hạ, há lại để cho người ta ngăn chặn? Xin bang chủ nghĩ lại.

Lúc ấy Dương Khang đã hiểu rõ tâm ý của Hoàn Nhan Hồng Liệt. Y biết Cái bang ở Giang Bắc trước nay đối địch với người Kim, quấy rầy không thôi, mỗi lần quân Kim nam hạ thì Cái bang lại quấy nhiễu hậu phương quân Kim, hoặc ám sát tướng lĩnh, hoặc đốt cháy kho lương, nếu xua hết người Cái bang xuống phương nam thì tự nhiên rất có lợi cho quân Kim nam chinh, lúc ấy bèn nói: -Đây là ý tốt của Cừu lão bang chủ, nếu chúng ta không nhận thì rõ ràng là không cung kính. Vàng bạc châu báu thì ta không lấy nữa phần, bốn vị trưởng lão cứ chia cả cho các anh em thôi.

Lỗ Hữu Cước vội nói: -Hồng bang chủ của chúng ta có ngoại hiệu là Bắc cái, thiên hạ đều biết, cơ nghiệp ở phương bắc há có thể khinh dị bỏ đi? Bang ta trung nghĩa báo quốc, nhiều đời đối địch với người Kim, lễ vật quyết không thể nhận, còn việc qua khỏi: Trường Giang thì càng ngàn vạn lần không được.

Dương Khang đột nhiên biến sắc, đang định lên tiếng, Bành trưởng lão cười nói: -Lỗ trưởng lão, đại sự trong bang ta là do bang chủ quyết chứ không phải là người đâu.

Lỗ Hữu Cước hiên ngang nói: -Nếu quên lòng trung nghĩa thì ta thà chết chứ không nghe theo.

Dương Khang nói: -Ba trưởng lão Giản, Bành, Lương, ý các người thế nào?

Giản Lương hai trưởng lão ngần ngừ chưa đáp, đều cảm thấy việc Cái bang rút qua Trường Giang rất không ổn. Bành trưởng lão lại cao giọng nói: -Chỉ xin bang chủ sai bảo. Thuộc hạ há lại dám cưỡng lệnh.

Dương Khang nói: -Được, bắt đầu từ ngày một tháng tám, bang ta sẽ qua Đại Giang.

Câu ấy vừa nói ra, có quá nửa trong quần cái nổi giận. Dương Khang thấy quần cái lao xao, nhất thời không biết làm sao. Ba trưởng lão Giản, Bành, Lương quát bảo im, nhưng tiếng phản đối đều là quần cái thuộc phái áo dơ, không đếm xỉa gì tới họ.

Bành trưởng lão quát: -Lỗ trưởng lão, người muốn phản bội bang chủ

phải không?

Lỗ Hữu Cước hiên ngang nói: -Cho dù bị băm làm muôn mảnh ta cũng không dám khi tôn diệt trưởng, phản bội bang chủ. Chỉ là lời di huấn của liệt tổ liệt tông trong bang ta thì Lỗ Hữu Cước càng không dám phản bội. Bọn chó Kim là kẻ thù nhiều đời của Đại Tổng ta, Hồng lão bang chủ bình nhật vẫn nói với chúng ta thế nào?

Hai trưởng lão Giản, Lương cúi đầu không đáp, trong lòng rất hối hận.

Cừu Thiên Nhận thấy tình thế không hay, nếu không khống chế Lỗ Hữu Cước chỉ sợ việc này khó mà thành công, bèn cười nhạt một tiếng nói với Dương Khang: -Dương bang chủ; vị Lỗ trưởng lão này cương quyết quá đấy.

Câu nói chưa dứt, hai tay đột nhiên vung ra chụp vào vai Lỗ Hữu Cước. Lỗ Hữu Cước lúc y cười nhạt đã sớm đề phòng, biết thủ chưởng của y lợi hại, không dám thẳng thắn đón đỡ vội rút mau người lại, đã lướt qua dưới sườn y, lưng còn chưa thẳng đã vù vù vù phát luôn ba cước vào hông y. Tên y là Lỗ Hữu Cước, công phu dưới chân quả nhiên rất cao cường, phóng chân ra mau lạ vô cùng. Cừu Thiên Nhận thấy y đột nhiên luồn qua dưới nách mình, nghĩ thầm chiêu thức của người này thật kỳ quái, nghe tiếng gió rít lên sau lưng, vội vung chưởng đập lại, cước thứ ba của Lỗ Hữu Cước đã vận hết kinh lực, vốn có thể đá trúng hông y, nhưng nếu bị thiết chưởng của y đánh trúng thì chân mình không sao chịu nổi, chân đã ra được nửa đường lại phải thu về, nhào một cái lật qua cạnh người y, đột nhiên phun một bãi đờm vào mặt Cừu Thiên Nhận. Cừu Thiên Nhận nghiêng đầu tránh khỏi, thấy y chiêu số quái dị, bất giác sửng người.

Dương Khang quát: -Lỗ trưởng lão không được vô lễ với khách quý!

Lỗ Hữu Cước nghe bang chủ quát liền lui lại hai bước. Cừu Thiên Nhận lại không hề dung tình, hai tay như hai cái kìm sắt chụp vào cổ họng y. Lỗ Hữu Cước thầm hoảng sợ, lật người lui lại chỉ nghe địch nhân quát lớn một tiếng, hai tay mình đã bị nắm giữ.

Lỗ Hữu Cước thân trải trăm trận, tuy thua không loạn, dùng sức hất không lay động được thân hình địch nhân, lập tức lắc đầu húc vào ngực y. Y từ nhỏ đã luyện công phu Đồng chùy thiết đầu húc một cái có thể đánh vỡ tường cao. Có lần đánh cuộc với huynh đệ trong Cái bang húc nhau với một con bò đực, hai cái đầu chạm vào nhau, đầu y không hề bị thương tổn mà con bò đực thì ngất đi luôn. Bây giờ một cái húc ấy cho dù không làm địch nhân bị thương, nhưng ắt có thể gỡ hai tay ra, nào ngờ đỉnh đầu vừa chạm vào ngực địch nhân, lập tức cảm thấy mềm nhũn như không có gì, như húc vào một bao gòn, biết ngay không hay vội rút ra, bụng địch nhân cũng phình ra theo. Lỗ Hữu Cước dùng sức giật ra, nhưng da bụng của Cừu Thiên Nhận có sức hút vào rất mạnh, giữ chặt đầu y, lúc kinh hoàng chỉ thấy trên đầu dần dần nóng lên, đồng

thời hai tay cũng như đưa vào lò lửa, vừa đau vừa nóng.

Cừu Thiên Nhận quát: -Người có phục không.

Lỗ Hữu Cước chửi: -Thằng giặc già, phục người cái gì?

Cừu Thiên Nhận tay trái vận kinh, tiếng nghe lách cách bóp gãy năm ngón tay phải của y, lại hỏi: -Có phục không?

Lỗ Hữu Cước lại chửi: -Thằng giặc già, phục người cái gì?

Cách cách mấy tiếng, xương ngón tay trái lại gãy nốt. Y đau tới mức mù mắt cả đầu óc nhưng vẫn luôn miệng chửi mắng.

Cừu Thiên Nhận nói: -Ta vận kinh lên bụng bóp bẹp đầu người, xem người còn chửi nữa không.

Câu nói chưa dứt, trong quần cái đột nhiên có một người nhảy ra, thân cao lưng rộng, chính là Quách Tĩnh.

Chỉ thấy y sải chân bước tới sau lưng Lỗ Hữu Cước giờ cao chường phải, vỗ vào hông y ba cái liên tiếp tiếng nghe bồm bộp. Ba phát chưởng ấy tuy là đánh vào hông Lỗ Hữu Cước, nhưng Cừu Thiên Nhận chỉ thấy một luồng lực đạo từ đỉnh đầu Lỗ Hữu Cước đánh vào bụng mình, liên tiếp ba lần, lần nào cũng như lần nào, lập tức hóa giải toàn bộ hấp lực trên bụng mình. Lỗ Hữu Cước đột nhiên thấy đầu lỏng ra, vội đứng thẳng người lên, nhưng hai tay vẫn bị đối phương nắm chặt không buông. Quách Tĩnh quát: -Người không phải là địch thủ của Cừu lão tiền bối, tránh ra đi!

Chân trái quét ngang một cái đá vào đầu vai y.

Phát đá này cũng như mới rồi, chỗ tiếp lực tuy là vai y nhưng điểm nhận lực lại là hai tay Cừu Thiên Nhận. Cừu Thiên Nhận chỉ thấy hồ khẩu đau buốt, bàn tay nắm tay đối phương bất giác không tự chủ lỏng ra. Lỗ Hữu Cước được cơ hội ấy, mượn lực phát cước của Quách Tĩnh lách qua một bên, chỉ là đầu bị hút vào quá lâu, cảm thấy trời xoay đất chuyển, chân đứng không vững ngã lăn ra đất.

Cừu Thiên Nhận thấy Quách Tĩnh phát ra ba chưởng một cước như thế bất giác thảm hoảng sợ, người này bấy nhiêu tuổi đầu mà rõ ràng có bản lĩnh cách vật truyền kinh, không ngờ trong Cái bang còn có nhân vật như thế, lúc ấy giữ chắc môn hộ, cũng không sấn lên tấn công. Quần cái không hiểu lý do bên trong, còn cho rằng Quách Tĩnh là tay chân của hung thủ giết hại bang chủ, lại thấy Lỗ Hữu Cước bị y đá ngã, lập tức cao giọng quát tháo, nhao nhao xông vào.

Quách Tĩnh tay chân bị xích sắt và da trâu trói chặt không thể động đậy, nhưng suốt này giờ ngẫm sao Bắc đẩu, ngẫm nghĩ về trận pháp mà hôm trước Toàn Chân thất tử sử dụng ở thôn Ngưu Gia, lại tham chiếu với kinh văn đã học thuộc trong Cửu âm chân kinh, có rất nhiều chỗ không hiểu rõ từng bước từng bước hiện ra lời giải đáp. Cửu âm chân

kinh là do bậc cao nhân tiền bối ngộ được từ kinh tạng Đạo gia, quán thông một mạch với nội công Đạo gia của phái Toàn Chân do Mã Ngọc truyền thụ và trận pháp Thiên cang. Bắc đầu của Toàn Chân thất tử, chỉ là cao thâm ảo diệu hơn mà thôi, chỉ vì Quách Tĩnh ngộ tính quá thấp, việc lại xảy ra đã mấy tháng, thủy chung vẫn không hiểu được mối liên quan bên trong, lúc ấy nhìn sao Bắc đầu trên trời mới mừng tượng nhớ lại. Lúc Cừu Thiên Nhận và bọn Dương Khang, Giản trường lão, Lỗ Hữu Cước một hỏi một đáp, y lại đang toàn thần suy nghĩ về thiên Thu cân xúc cốt pháp ghi trong quyển hạ Cửu âm chân kinh. Phép Xúc cốt này là công phu rất thấp, là kỹ thuật trèo tường khoét vách của bọn ăn trộm, nhưng luyện tới mức thượng thặng thì có thể thu toàn thân lại thành một khối nhỏ như con nhím co người chĩa gai ra ngoài lúc gặp kẻ địch.

Quách Tĩnh lúc trên đảo Minh Hà vâng lời Hồng Thất công, bắt đầu luyện tập Dịch cân đoàn cốt thiên, lúc bấy giờ đã có chút thành tựu đã có cơ sở thì toàn kinh có thể theo phép mà học, lúc bất tri bất giác đã cởi hết dây trói trên người. Y thân thủ linh hoạt gấp mười lần đầu óc, tuy đã cởi được dây trói nhưng vẫn chưa tự biết tại sao lại có thể làm được như thế.

Bành trường lão vốn ở cạnh Quách Tĩnh, chợt thấy y cởi dây bước ra, vô cùng hoảng sợ, đưa tay chụp nhưng chưa chụp được, cúi đầu chỉ thấy dưới đất còn một mớ dây cuốn tròn, vẫn thắt nút chặt vào nhau mà người bị cởi trói đã như con cá chạch trượt ra ngoài, đang định sấn lên đuổi theo chợt thấy y đã cứu được Lỗ Hữu Cước. Bành trường lão nghĩ thầm thẳng lưng xông ra chưa chắc đã có gì tốt bèn quát lớn: -Bắt thẳng tiểu tặc ấy?

Nhưng hai chân vẫn như đóng đinh bất động dưới đất.

Quách Tĩnh bị trói đã lâu, vô cùng tức giận, nghĩ tới tâm ý Hoàng Dung biết nàng tính tình trẻ con tất nhiên càng tức giận hơn, tuy quần cái bị Dương Khang lừa dối chứ không phải có ý đối địch với mình, nhưng thấy họ quát tháo xông vào, nghĩ thầm: -Hôm nay không đánh cho họ một trận thì khó mà làm Dung nhi hả giận.

Lại có ý muốn thử trận pháp Thiên cang Bắc đầu vừa hiểu được, liền rung hai tay một cái đập lên vị trí sao Thiên quyền.

Thấy sáu bảy bang chúng Cái bang đồng thời từ bốn phía xông vào, Quách Tĩnh hai chân bám xuống đất vững như núi Thái, tay trái để ngang trước ngực. Ba tên bang chúng xông tới trước đồng thời vươn tay chụp vào vai y, Quách Tĩnh chỉ đứng bất động, trong chớp mắt lại có mấy người khác cùng xông vào. Quách Tĩnh đột nhiên rút tay về xoay người một vòng, mau lẹ triển khai thủ cước sau lưng mấy người ấy, hoặc đẩy vào lưng, hoặc đánh vào hông, lại có khi đá vào hông, chỉ nghe

-Ái chà!

-Trời ơi!

-Con bà mày!

Một tràng tiếng nói nhau vang lên, sáu bảy người ngã thành một đồng.

Quách Tĩnh trong lòng mừng rỡ: -Cách này quả nhiên dùng được!

Quay người lại đang định chụp Dương Khang tính sổ với y, nhưng dưới ánh trăng chỉ thấy hai tên bang chúng Cái bang đang xông về phía Hoàng Dung, chỉ sợ nàng bị thương, khoảng cách lại xa cứu viện không kịp, trên người mình lại không có ám khí, trong lúc nguy cấp, khom người lột đôi hài cổ dùng lực thẳng tay ném ra. Kế ấy vốn y cũng không thể nghĩ ra, nhưng nghe Giang Nam lục quái kể lại trận đại chiến trong chùa Pháp Hoa năm xưa, Nhị sư phụ Chu Thông từng lột hài ném vào đầu Khuru Xử Cơ, lúc ấy cũng làm theo như thế.

Hai tên bang chúng kia chỉ sợ Hoàng Dung cũng thoát thân như Quách Tĩnh, đều cầm binh khí toan giết chết nàng ngay để trả thù cho lão bang chủ, nào ngờ vừa xông tới trước mặt Hoàng Dung, binh khí còn chưa giơ lên chợt thấy tiếng gió rít sau lưng, có vật gì ném tới, biết là có người ám toán. Một người võ công khá hơn vội quay người lại thì chiếc hài của Quách Tĩnh vừa khéo đập trúng ngực y, người kia chưa kịp quay lại, chiếc hài đã bay tới đánh vào giữa xương sống. Hài cổ tuy mềm mại nhẹ nhàng nhưng bị Quách Tĩnh vận nội công lên, kinh đạo cũng không phải tầm thường, hai người đứng chân không vững, một sắp một ngã, cùng ngã lộn nhào. Bành trưởng lão đứng cạnh thấy Quách Tĩnh dùng giày vải đánh người mà cũng cứng rắn lợi hại như thế càng hoảng sợ, vội lui lại mấy bước.

Quách Tĩnh vung tay đẩy ba tên bang chúng Cái bang ra, chạy mau về phía Hoàng Dung cúi xuống cởi trói cho nàng, vừa cởi được một mối, bang chúng Cái bang đã ào tới. Quách Tĩnh vẫn ngồi dưới đất, theo cách Khuru Xử Cơ, Vương Xử Nhất dùng trận Thiên cang Bắc đầu chống địch, chỉ đưa tay trái nghênh chiến, đặt Hoàng Dung lên hai gối, tay phải từ từ cởi trói cho nàng. Y được Chu Bá Thông dạy cho thuật song thủ hổ báo, nhất tâm nhị dụng, lúc ấy tay trái cởi dây, tay phải đón địch, hoàn toàn không thấy có gì gấp rút.

Không đầy thời gian uống cạn chén trà, chung quanh Quách Hoàng đã có hàng trăm bang chúng Cái bang vây chặt, những người đứng sau đừng nói là xuất thủ, ngay Quách Tĩnh họ cũng không thể nhìn thấy.

Quách Tĩnh chỉ dùng một chưởng đón đỡ chứ thủy chung không thi triển sát thủ tấn công, khi cởi hết dây trói cho Hoàng Dung, rút mớ cành gai trong miệng nàng ra mới nói: -Dung nhi, cô không bị đau chứ?

Hoàng Dung nằm nghiêng trên gối y, lại không đứng dậy, nói: -Chỉ toàn thân tê dại, chứ không bị thương.

Quách Tĩnh nói: -Được rồi, cô cứ nằm nghỉ một lúc, xem ta trả thù cho

cô.

Hai người một ngồi một nằm dưới đất, coi quần cái võ khí loảng xoảng, reo hò ầm ĩ chung quanh như không có ai. Hoàng Dung cười nói: -Người động thủ đi, chỉ là không được làm bị thương đồ tử đồ tôn của ta đây.

Quách Tĩnh nói: -Ta biết mà.

Tay trái nhẹ nhàng vuốt tóc nàng, tay phải chọt vận kinh, bình bình bình ba tiếng, ba tên bang chúng đứng gần nhất bay tung ra ngoài.

Quần cái một trận đại loạn, lại có bốn người bị y dùng chưởng lực ném ra.

Chợt nghe trong đám đông có người quát lớn: -Các huynh đệ lui ra, để đệ tử tám túi đối phó với hai tên tiểu tặc.

Chính là giọng nói của Giản trưởng lão. Quần cái nghe lệnh, nhao nhao lui ra, bên cạnh Quách Hoàng hai người chỉ còn có ba người, lại có năm người phía sau sấn lên, tám người chia ra đứng bốn phía. Tám người này trên lưng đều mang tám cái bao gai, là nhân vật đứng liền sau bốn đại trưởng lão trong bang, mỗi người đều thống suất bang chúng một lộ, hai người ăn mày một béo một gầy đón Dương Khang cũng có trong đó. Đệ tử tám túi vốn có chín người, nhưng Lê Sinh đã tự vẫn nên chỉ còn có tám người.

Quách Tĩnh biết trước mặt đối phương tuy giảm nhưng ai cũng là cao thủ, đang định đứng lên, Hoàng Dung đã hạ giọng nói: -Cứ ngồi yên, người đối phó được mà, đừng coi họ ra gì.

Quách Tĩnh nghĩ thầm: -Nếu tám người cùng xông lên thì quả thật không dễ chống cự, cũng phải đánh ngã vài người trước. Nhìn thấy hai người ăn mày một gầy một béo đón Dương Khang từ thôn Ngư Gia tới, tay trái bèn cầm mớ dây trói Hoàng Dung ra chiêu Đoạn kinh bàn đả quét ra một cái. Đây là một chiêu trong Kim long tiên pháp năm xưa Mã vương thần Hàn Bảo Câu truyền thụ cho y tiên pháp tuy là một nhưng sau khi công lực của y tăng tiến đánh ra thì oai lực tăng lên gấp bội.

Hai người ăn mày gầy béo thấy sợi xích sắt quét tới vội nhảy vọt lên tránh.

Quách Tĩnh vũ động sợi xích sắt dệt thành một bức tường che kín ba phía trước mặt phía sau và bên trái, để trống hoàn toàn bên phải. Chỗ sơ hở ấy đúng là trước mặt của hai người, còn sáu người kia đều bị sợi xích sắt cản trở, nhất thời không đánh qua được. Hai người thấy có thời cơ có thể lợi dụng, lập tức xông vào, chợt nghe Giản trưởng lão la hoảng: -Không đánh được.

Nhưng đã không kịp nữa, Quách Tĩnh thủ pháp như gió, chát chát hai chưởng chia ra đánh vào vai hai người. Hai người ăn mày không tự chủ được bay tung ra, đập vào đám hán tử áo đen của Thiết chưởng bang.

Hai người ăn mày chịu lực như nhau, nhưng gầy béo khác nhau nên sức nặng cũng khác nhau, người béo rơi xuống gần, người gầy bay xa hơn, bình bình hai tiếng, đập trúng hai hán tử áo đen. Cừu Thiên Nhận vốn chấp tay đứng cạnh xem đánh nhau, thấy hai người ăn mày bay tung ra cũng không hề để ý, chợt nghe tiếng huych huych lại không kìm được hoảng sợ tự nhủ: -Người của mình không chết ắt cũng bị thương.

Bèn bước lên xem, chỉ thấy hai người ăn mày đã nhất tề nhảy dậy, không hề bị thương, còn hai tên bang chúng trong bang Thiết chưởng đã bị đập gãy hết gân cốt, nằm lăn dưới đất. Cừu Thiên Nhận cả giận, vừa quay đầu lại, chợt nghe sau lưng có tiếng gió rít lên, lại có hai đệ tử tám túi của Cái bang bị chưởng lực của Quách Tĩnh hất tới.

Cừu Thiên Nhận biết lực đạo cách vật truyền kinh mà Quách Tĩnh sử dụng là xa thì nặng, mà gần thì nhẹ, đệ tử Cái bang bị thương nhẹ nhưng kẻ bị họ đập phải thì chịu lực rất nặng liền xoay tay vung hai chưởng ra, vù một tiếng đánh vào lưng một người ăn mày. Một đòn ấy là công phu Thiết chưởng mà một đời y nhờ đó thành danh, nếu hơn được chưởng lực của Quách Tĩnh thì không những triệt được lực tới, còn có thể dùng sức thừa đánh người ăn mày kia bị thương, nếu không thì cho dù mình không bị thương cũng bị hất ngã hoặc đánh lùi lại.

Bốn trưởng lão cái bang và Hoàng Dung biết hai chưởng y đánh ra là thắng thần tỷ thí công lực với, Quách Tĩnh, trong khoảng thắng bại quan hệ không phải nhỏ, đều ngưng thần nhìn, chỉ thấy hai tay y đẩy ra, người đệ tử tám túi kia bay lại hơn một trượng, kẻ đó nhẹ nhàng đáp: - Xuống đất, ngăn người ra một hồi rồi lại quay lại xông vào Quách Tĩnh, hoàn toàn chưa hề bị thương. Chuyện này khiến bốn trưởng lão Cái bang đều biết võ công của Quách Tĩnh tương đương với Cừu Thiên Nhận, tuy Quách Tĩnh có chỗ hơi thua sút nhưng cũng không chênh bao nhiêu, quả thật đáng sợ. Hoàng Dung càng cảm thấy kinh ngạc: -Công lực của lão già lừa đảo này vốn rất tầm thường, tại sao có thể chống được một chưởng ấy của Tĩnh ca ca? Đây là bản lĩnh chân thật thắng thần đón đỡ, hoàn toàn không thể thi triển tiểu xảo, thật khiến người ta không sao hiểu được.

Cừu Thiên Nhận đón đỡ một chiêu đã thấy được công phu chân thật của Quách Tĩnh, bàn về nội công thì mình còn hơn y nửa bậc, nhưng gã tiểu tử này không rõ là bạn hay là thù của Cái bang, mình đang trong chỗ nguy hiểm, không thể liều mạng với y ở đây lập tức vung tay phải một cái, ra lệnh cho mọi người trong Thiết chưởng bang lui về phía sau.

Võ công của đệ tử tám túi trong Cái bang chỉ sâm si Doãn Chí Bình, Dương Khang, Quách Tĩnh nhấc tay một cái đã đánh ngã hai người, tuy có một người quay lại nhảy vào vòng chiến nhưng Quách Tĩnh phối hợp Hàng long thập bát chưởng và Thiên cang Bắc đầu trận, lấy thế lực oai mãnh, cách thức biến ảo đón đánh, năm người kia làm sao chống được? Nếu không phải là Quách Tĩnh nể mặt sư phụ thì đã sớm đánh họ không

chết cũng bị trọng thương, chỉ qua hơn mười chiêu lại dung chưởng lực hất ngã hai người. Ba người còn lại không dám tấn công, quay người định chạy, Quách Tĩnh sợi xích sắt trong tay trái vung ra cuốn bắt chân hai người kéo ngã xuống bên cạnh. Hoàng Dung nói: -Trối lại!

Quách Tĩnh kéo sợi dây sắt lại trối tay chân hai người vào nhau.

Hoàng Dung thấy y giành được toàn thắng, vừa sợ vừa mừng, nghĩ thầm người bắt mình là Bành trượng lão về mặt tươi cười, nhớ lại cha từng nói trên giang hồ có Nhiếp tâm thuật có thể khiến người ta đột nhiên ngủ đi để cho kẻ khác mặc tình thu xếp, hoàn toàn không có sức phản kháng, nghĩ gã Bành trượng lão này chắc chắn đã dùng tà thuật ấy, bèn nói: - Tĩnh ca ca, trong Cửu âm chân kinh có môn Nhiếp tâm pháp nào không Quách Tĩnh nói: -Không ...

Hoàng Dung rất thất vọng, hạ giọng nói: -Đề phòng lão ăn mày xấu xa tươi cười, đừng nhìn vào mặt y.

Quách Tĩnh gật đầu nói: -Ta đang muốn đánh gã khốn ấy một trận cho hả giận đây.

Nói xong đỡ vào lưng Hoàng Dung, hai người đứng thẳng lên. Quách Tĩnh trợn mắt nhìn Dương Khang, sẵn chân bước về phía y.

Dương Khang trong lúc Quách Tĩnh đại hiển thần oai ra sức đánh nhau với quần cái, trong lòng đã hồi hộp không yên, chỉ mong quần cái cật nhiều thủ thắng, chế phục được y, nào ngờ quần cái lại một phen thua trận lùi lại, Quách Tĩnh lại sấn về phía mình, chỉ cần bị y sấn tới gần thì làm sao còn được tính mạng?

Đang lúc nguy cấp bên cao giọng quát: -Bốn vị trưởng lão ở đây chúng ta có vô số anh hùng hảo hán, há lại để mặc cho thằng tiểu tặc này ngông cuồng lộng hành?

Miệng quát tháo rất gấp, chân cũng không chậm chạp, lui mau về phía sau Giản trưởng lão. Giản trưởng lão quay lại hạ giọng nói: -Bang chủ yên tâm, gã tiểu tặc này võ công có cao hơn cũng không chống nổi bấy nhiêu người. Chúng ta dùng cách xa luân chiến vây đánh y.

Rồi cao giọng quát: -Đệ tử tám túi, bày trận Kiên bích.

Một tên đệ tử tám túi ứng thanh bước lên, dẫn hơn mười bang chúng bày thành hai hàng trước sau, mọi người ngoặt tay vào nhau, mười sáu mười bảy người kết thành một bức tường dày, cùng quát một tiếng, đột nhiên cúi đầu xông thẳng vào Quách Hoàng hai người.

Hoàng Dung kêu lên: -Ái chà.

Rồi nhảy tránh qua bên trái. Quách Tĩnh vòng qua bên phải, hai phía đông tây lại có hai nhóm bang chúng xông tới. Quách Tĩnh thấy chiến pháp của quần cái quái dị, khi tám vách dày xông tới sát cũng không né tránh, hai tay đột nhiên xông ra đánh vào người ở giữa. Chưởng lực của

y tuy mạnh nhưng trận Kiên bích hợp sức nặng của hơn mười người, lại thêm thể xông vào rất mau, làm sao đẩy ra được? Bức vách dày bị lực đẩy ở giữa vừa hơi chậm lại, hai cánh đã tràn lên bao vây. Quách Tĩnh sấn lên một bước, suýt nữa bị xô ngã, vội điểm chân trái một cái nhảy vọt lên, đập lên đầu mọi người vượt ra, thân hình còn chưa rơi xuống chỉ kêu khỏ một tiếng, đã thấy trước mặt lại có một nhóm bang chúng rầm rập xông tới, vội hít một hơi, chân phải điểm xuống đất, lại vượt qua đầu mọi người. Nào ngờ tấm vách dày này lớp này nối tiếp lớp khác, tựa hồ vô cùng vô tận, tiền đội vừa qua lập tức quay lại làm hậu đội, lớp lớp xông lên, cứ như bánh xe tròn quay vòng. Quách Tĩnh võ công có cao cường hơn thì rốt lại cũng quả bất địch chúng, đến lúc ấy đã rơi vào thế phải bó tay chịu trói.

Hoàng Dung thân pháp linh động, công phu chạy nhảy còn cao hơn Quách Tĩnh, nhưng thời gian kéo dài, từng đội từng đội di động càng lúc càng đông, lúc nhảy nhót né tránh dần dần cảm thấy tim đập chân run, tránh đông né tây một hồi lại gặp Quách Tĩnh ở một chỗ, dần dần bị ép vào một góc núi. Hoàng Dung chợt động tâm niệm, kêu lên: -Tĩnh ca ca, lui lên sườn núi.

Quách Tĩnh nghe xong nhất thời chưa hiểu nhưng cũng theo lời lui lên vách núi, thấy chỉ còn cách vách núi năm sáu thước thì lớp vách dày của Cái bang dừng lại không xông vào nữa. Quách Tĩnh chợt hiểu ra: -A, phía sau núi là vực sâu, xông qua thu chân không được thì không rơi xuống chết mới lạ.

Bèn đưa mắt nhìn Hoàng Dung một cái, đang định khen nàng thông minh, lại thấy nàng đột nhiên hiện vẻ lo lắng, chỉ thấy một lớp tường người vừa dày vừa thưa dần dần di động, lần này không phải là ồ ạt xông tới mà là dần dần ép hai người lui vào thâm cốc, đồng thời hàng trăm người kết thành hơn mười hàng trước sau, càng không sao xông qua được.

Quách Tĩnh lúc ở Mông Cổ từng cùng Mã Ngọc hàng đêm lên xuống dốc núi dựng đứng, núi Quân sơn này về sự chót vót hiểm trở còn thua xa dốc núi dựng đứng trên sa mạc, thấy bức tường người dần dần gần hơn, kêu lên: -Dung nhi, cô nằm lên lưng ta, chúng ta xuống thôi.

Hoàng Dung thở dài nói: -Không được đâu họ sẽ dùng đá lớn ném tới, đó là một đường tử lộ. Quách Tĩnh bàng hoàng không có cách nào, không biết làm sao, giữa lúc tính mạng ngàn cân treo sợi tóc đột nhiên nhớ lại một đoạn văn tự trong quyển thượng Cửu âm chân kinh, bèn nói: -Dung nhi, chân kinh có một đoạn gọi là Di hồn đại pháp, e không khác gì lắm với Nhiếp tâm pháp gì đó mà cô nói ... Được rồi, chúng ta liều mạng với họ, phải đẩy tất cả những người này xuống hết.

Hoàng Dung thở dài nói: -Đây đều là những huynh đệ tốt thủ hạ của sư phụ, chúng ta giết nhiều người có ích lợi gì?

Quách Tĩnh đột nhiên vươn hai tay ra ôm lấy nàng hạ giọng nói: -Chạy mau.

Rồi hôn lên trán nàng một cái, dùng hết sức bình sinh ném nàng lên đài Hiên Viên.

Hoàng Dung chỉ thấy như đằng vân giá vụ bay qua đầu mấy trăm người, biết Quách Tĩnh muốn một mình chống cự quần cái, để mình nhân lúc sơ hở trốn đi, hai chân hơi cong, nhẹ nhàng đáp: -Xuống đài, trong lòng vừa chua xót vừa đau khổ, lại thấy Dương Khang đang đắc ý dương dương đứng ở góc đài, hoa chân múa tay quát tháo đốc chiến, đầu chịu bỏ qua cơ hội tốt thế này, chân chưa đứng vững đã xông luôn vào, ngón tay trái đã chạm vào đầu ngọn trúc bổng.

Dương Khang đột nhiên thấy nàng như quân tướng trên trời rơi xuống, giật nảy mình nhấc bổng đón đánh, Hoàng Dung ngón trỏ và ngón giữa tay phải phóng vào hai mắt y, đồng thời chân trái nhấc lên đập xuống ngọn trúc bổng. Dương Khang võ công vốn không bằng Hoàng Dung, chiêu này của nàng lại là tuyệt chiêu Ngao khẩu đoạt trượng trong Đả cầu bổng pháp mà Hồng Thất công truyền thụ, nếu trúc bổng bị địch nhân là cao thủ đoạt mất, chỉ cần sử dụng chiêu này là có thể lập tức cướp lại được, bách phát bách trúng, cho dù người võ công cao cường hơn Dương Khang gấp bội gặp chiêu này cũng quyết không thể giữ được trúc bổng. Hoàng Dung chủ yếu là cướp lại trúc bổng, mục đích là chuyện phụ, nhưng vì thủ pháp quá mau, ngón tay đã đâm vào mắt Dương Khang khiến y trước mắt tối sầm. Dương Khang để giữ hai mắt đành buông ngọn trúc bổng ra nhảy luôn xuống dưới đài.

Hoàng Dung hai tay giơ cao trúc bổng, cao giọng quát: -Các huynh đệ trong Cái bang lập tức buông tay dừng lại. Hồng bang chủ còn chưa chết, toàn là kẻ gian bịa đặt thôi.

Quần cái nghe thấy đều ngạc nhiên, chuyện này vô cùng đột ngột khó mà tin được, nhưng thích nghe tin mừng, ghét nghe tin dữ vốn là thường tình của người ta, lúc ấy đều ngoảnh nhìn lên đài. Hoàng Dung lại kêu lên: -Mời các huynh đệ qua đây nghe ta nói tin tức của Hồng bang chủ.

Dương Khang hai mắt đau buốt nhưng tai vẫn nghe thấy rất rõ, ở dưới đài cũng cao giọng quát: -Ta là bang chủ, các huynh đệ nghe lệnh ta, mau xô thẳng giặc kia xuống núi rồi quay lại bắt con nữ tặc ăn nói bậy bạ này.

Bang chúng Cái bang kính trọng bang chủ như thần minh, cho dù việc lớn tày trời thì cũng không dám không vâng lệnh bang chủ, nghe Dương Khang ra lệnh, lập tức cùng quát lớn sải chân sấn tới. Hoàng Dung quát: -Mọi người nhìn cho kỹ, Đả cầu bổng của bang chủ đang nằm trong tay ta, ta là bang chủ Cái bang.

Quần cái sửng sốt, việc Đả cầu bổng của bang chủ bị người ta cướp mất

quả thật xưa nay chưa từng nghe thấy, lúc ấy do dự lại dừng bước.

Hoàng Dung kêu lên: -Cái bang ta tung hoành thiên hạ, hôm nay lại bị người ta tới cửa coi thường. Lê Sinh và Dư Triệu Hưng hai vị huynh đệ bị người ta bức tử, Lỗ trưởng lão bị trọng thương, đó là vì sao?

Quần cái khích động vì nghĩa, có hơn một nửa quay đầu nghe nàng nói. Hoàng Dung lại nói: -Chỉ vì gã gian tặc họ Dương này câu kết với Thiết chưởng bang, phao tin Hồng lão bang chủ đã qua đời. Các người có biết họ Dương này là ai không?

Quần cái nhao nhao kêu lên: -Là ai? Nói mau đi, nói mau đi.

Có người lại nói: -Đừng nghe con nữ tặc ấy nói bậy mà nghĩ ngợi lung tung.

Mọi người mồm năm miệng mười không ai chịu ai.

Hoàng Dung kêu lên: -Người này không phải họ Dương, y họ Hoàn Nhan, con trai Triệu vương gia nước Kim. Y có ý tiêu diệt Đại Tổng chúng ta.

Quần cái đều ngạc nhiên nhưng không ai dám tin. Hoàng Dung nghĩ thầm: -Chuyện này nhất thời khó khiến mọi người tin được, chỉ cần lấy độc trị độc, kết tội y là được.

Bèn đưa tay vào bọc, may là những vật trong người chưa bị lục soát lấy mất, lấy ra chiếc Thiết chưởng hôm trước Chu Thông ăn cắp được trên người Cừu Thiên Nhận, giơ cao lên quát: -Ta mới lấy được từ tay gã gian tặc Hoàn Nhan vật này. Mọi người nhìn xem đây là cái gì?

Quần cái đứng cách Hiên Viên đài khá xa, dưới ánh trăng không nhìn rõ là vật gì, nãy dạ hiếu kỳ, ùn ùn kéo tới trước đài, có người kêu lên: -Đây là Thiết chưởng lệnh của Thiết chưởng bang mà, sao lại ở trong tay y?

Hoàng Dung cao giọng nói: -Đúng thế, y là gian tặc của Thiết chưởng bang thì tự nhiên trên người có tiêu ký này. Cái bang hành hiệp trượng nghĩa ở phương bắc đã mấy trăm năm, tại sao họ Dương này lại nhắm mắt đáp ứng lui qua Giang Nam?

Dương Khang dưới đài nghe thấy mặt xám như tro, vung tay phải một cái, hai ngọn cương chùy bay thẳng vào ngực Hoàng Dung. Y đứng khá gần, ra tay lại mau, chỉ thấy hai luồng ánh sáng bạc bắn tới. Hoàng Dung chưa thềm đếm xỉa gì tới, trong quần cái có hơn mười người cao giọng kêu: -Coi chừng ám khí, cẩn thận đấy!

-Ái chà, không xong rồi!

Hai ngọn cương chùy đã đập vào tấm Nhuyễn vị giáp, leng keng hai tiếng rơi xuống dưới đài.

Hoàng Dung quát: -Hoàn Nhan Khang, nếu ngươi không có tật giết mình thì cần gì phải dùng ám khí đả thương ta?

Quần cái thấy ám khí không đả thương được nàng lại càng vô cùng kinh

ngạc, nhao nhao bàn tán.

-Rốt lại ai là thật ai là giả?

-Hồng bang chủ đúng là chưa chết à?

Mọi người trên mặt đều hiện vẻ ngơ ngác kinh hoàng, nhất tề nhìn qua bốn đại trưởng lão, muốn mời họ làm chủ. Đám bang chúng bày trận Kiên bích cũng đã tan ra, Quách Tĩnh trong đám đông chạy tới cạnh đài cũng không ai ngó ngàng tới.